

РИЧАРД МАТИСЪН СКРИТИ ТАЛАНТИ

Превод от английски: Любомир Найденов, 1998

chitanka.info

Висок и сух мъж, облечен в черен измачкан костюм, се появи на панаира. Под самото си носеше спортна риза на бели и жълти квадратчета. Косата му бе черна и мазна, разделена на път и сплъстена върху слепоочията. Очите му бяха светлосини, а кожата му изглеждаше като ошавена. Лицето му бе безизразно, сякаш изсечено. Макар да бе трийсет и девет градуса, а може би и повече, мъжът не се бе изпотил. Насочи се към една от сергиите и се загледа в онези от хората, които се мъчеха да вкарат топчетата за пинг-понг в подредените на една дълга маса буркани за риба. Едър мъжага с нахлупена сламена шапка размахваше комично бастун от бамбуково дърво в дясната си ръка и не спираше да ги убеждава колко е лесно да го направят.

— Опитайте късмета си! — призоваваше той. — Спечелете наградата! Детска игра е това!

Дъвчеше вяло полуизпушена цигара, като я местеше ту в единия, ту в другия ъгъл на устата си.

Известно време слабият мъж в черния измачкан костюм наблюдава зрелището. Никой от включилите се в играта не можеше да улучи бурканите. Използвайки параболични прийоми, някои от играчите успяха да хвърлят топчетата близо до бурканите. Ала в крайна сметка безуспешно. Други се опитваха да сполучат, като завъртят топчетата фалцово с удар по масата. Но шансът никому не се усмихваше.

Мъжът в черния костюм изчака около седем минути, после с лакти си проправи път в шумната тълпа. Приблужи до сергията. Извади монети за двадесет и пет цента от левия джоб на панталона си, сложи ги на тезгяха.

— Правилно, господине! — посрещна го ухилено едрият мъжага. — Имате право! Всеки тук има право да опита късмета си и да спечели наградата!

Той хвърли монетите в метална кутия, скрита някъде под тезгяха. Монетите извънтяха. Опипвайки с ръка, мъжагата измъкна две-три не много чисти топчета за пинг-понг от един панер наблизо. Сложи ги на тезгяха с рязко движение и мъжът ги взе.

— Вкарайте вашите топчета в буркана! — окуражи го собственикът. — Спечелете наградата! Детска работа е това!

Потта се стичаше по лицето му. Той взе монетите от двацет и пет цента, които му остави един младеж, и постави пред него още три

топчета.

Мъжът в черния костюм изгледа своите три топчета за пинг-понг, които стискаше в дясната си ръка. Претегли ги, поклащайки длан, но остана равнодушен. Лицето му нищо не изразяваше.

Мъжагата със сламената шапка се отдръпна. Побутна подканващо с бастуна бурканите за риба. Премести цигарата в другия край на устата.

— Хайде, вкарайте топчетата в бурканите! — изрече отново. — Спечелете наградата! Детска работа е това!

Още не бе свършил, когато зад него едно топче описа парабола, тупвайки в буркана. Сламената шапка се извъртя към мъжа в черния костюм. Обърна се отново и погледна буркана. После отново се извъртя към мъжа. Струваше му се невероятно.

— Ето! — извика ликуващо. — Видяхте ли? Господинът успя! Пак ви казвам — детска работа е това! Най-лесната игра на панаира!

Високият мъж не го изчака да довърши. Хвърли второто топче. То описа парабола над масата и отново се приземи в буркана, който никой друг не бе могъл да улучи.

— Така е то, приятели! — изкоментира едрият мъж. — Наградата е за всички, но само някои успяват! Детска работа е това!

Той прибра двете монети от двацет и пет цента и постави шест топчета пред изникналата двойка.

Отново се обърна да види дали и третото топче ще падне в буркана.

Без да докосне гърлото на буркана, без да отскочи, то се приземи върху двете останали топчета и се закова на място.

— Виждате ли? Видяхте ли? — развика се мъжът със сламената шапка. — Награда за първия троен удар! Така е то — най-лесната игра на панаира!

Подпрял се с ръка върху дървените етажерки, мъжът придърпа пепелника и го намести пред себе си на тезгяха.

— Идвайте, приятели! Насам! Детска работа е това! Заповядайте и спечелете!

Мъж в синя работна дреха му подаде монета от двацет и пет цента и той сложи пред него три топчета за пинг-понг.

Мъжът в черния костюм побутна пепелника настрана. Постави нова монета от двацет и пет цента върху тезгяха.

— Още три топчета за пинг-понг — изрече той.

Широка усмивка разтегли лицето на едрия мъж.

— Още три топчета за пинг-понг! — засмя се. — Ето, това се казва напредък! Насам, насам, приятели!

Той пъкна ръка под тезгяха, взе три топчета от панера и ги постави пред мъжа.

— Заповядайте! — каза.

Прибра топчето, което, подскачайки, бе паднало от масата. Навеждайки се да събере останалите нападали топчета по земята, той крадешком изгледа младия сух мъж.

Мъжът в черния костюм надигна дясната си ръка, в която бе стиснал едно от топчетата. Хвърли го със замах, а лицето му остана безизразно. Топчето описа парабола и без да отскача, падна в буркана при останалите три други топчета. Мърморейки нещо, което само той си разбираше, мъжът със сламената шапка се надигна. Пусна в панера под тезгяха топчетата, които беше събрал от земята.

— Насам! Идвайте насам! — развика се отново. — Изпробвайте късмета си и спечелете награда! Лесно е като две и две!

Той пусна три топчета в шепата на момченцето, което му подаваше монета от двайсет и пет цента. Очите му се присвиха, когато видя слабият мъж да надига ръка, за да хвърли второто си топче.

— Забранено е да се навеждате напред, господине! — предупреди го. — Не може да се навеждате!

Мъжът в черния костюм го изгледа втренчено.

— Аз не се навеждам! — възпротиви се той.

Мъжагата поклати глава.

— Хайде, хвърляйте!

Мъжът хвърли второто топче. То полетя, за миг като че ли застина във въздуха, после падна в буркана и се приземи при другите.

— Минутка! — предупредително вдигна ръка грамадния мъж.

Другите играчи прекратиха играта. Мъжагата се наведе над масата. Потта изби под яката на ризата му с дълги ръкави. Докато вадеше петте топчета от буркана, влажната от смукане цигара се плъзна към крайчеца на устата му. Изправи се, загледа с почуда топчетата. Премествайки в лявата си ръка бамбуковия бастун, той прехвърли топчетата в другата.

— Не е ли страхотно, приятели! — каза, като се прокашля да проясни гласа си. — Продължавайте да хвърляте! Спечелете наградата! Детска работа е това!

После изсипа топчетата в панера.

Мъжът в синята работна дреха му подаде нова монета и той му връчи нови три топчета.

Мъжът в черния костюм вдигна ръка и за шести път хвърли топчето си. Мъжаката видя описаната във въздуха парабола, а топчето падна в буркана, който току-що беше изпразнил. Не се изтърколи по дъното. Просто хлътна през гърлото, приземи се, подскочи един път и се закова на място.

Грамадният мъж придърпа пепелника, постави го на етажерката и взе друг буркан като онези на масата. Бурканът беше пълен с оцветена в розово вода и една червена рибка плуваше вътре.

— Ето! — каза той. Отново се обърна и почука бурканите с крайчеца на бастуна. — Елате! Насам! Вкарайте топчетата в буркана! Спечелете наградата! Детска работа е това!

Когато наново се извърна, видя че мъжът с намачкания костюм е изместил буркана с червената рибка и забеляза друга монета от двайсет и пет цента, хвърлена върху тезгяха.

— Още три топчета за пинг-понг! — поиска мъжът в черно.

Мъжаката го изгледа. Влажната цигара смени мястото си в другия край на устата.

— Още три топчета за пинг-понг! — повтори мъжът.

Мъжът със сламената шапка се поколеба. Неочаквано забеляза, че всички бяха втренчили погледи в него. Очакваха реакцията му. Без нищо да каже, той взе монетата и сложи три топчета върху тезгяха. Обърна се пак и почука бурканите с крайчеца на бастуна.

— Елате! Елате да опитате късмета си! — завика някак си вяло. — Детска игра е да спечелите! Няма нищо по-лесно от това на панаира!

Той смъкна сламената шапка и изтри запотеното си чело с левия ръкав на ризата. Беше почти плешив, но все още поддържаше грижливо редките си коси. Потта на струйки се стичаше по главата му. Положи отново сламената шапка и подаде три топчета на момченцето, като пусна монетата в металната кутия под тезгяха.

Хората се извърнаха и загледаха мъжа в черно. Когато той хвърли първото от трите топчета в буркана, някои от тях започнаха да ръкопляскат, а едно момченце извика:

— Браво!

Грамадният мъж гледаше подозрително. Присвитите му очички проследиха траекторията на второто топче, което мъжът в черно вкара в буркана при другите две. Мъжагата се намръщи, направи гримаса — поиска да се намеси, нещо да каже. Аплодисментите като че ли го раздразниха.

Мъжът в намачкания костюм хвърли третото топче за пинг-понг. То хлътна при другите три. Зрителите одобрително зашумяха, заръкопляскаха по-силно.

Сега бузите на едрият мъж вече пламтяха. Той отново намести буркана с червената рибка на етажерката. Посочи с бастуна по-горните етажерки.

— Какво да бъде? — запита.

Сухият мъж хвърли нова монета от двацет и пет цента на тезгяха.

— Още три топчета за пинг-понг! — заяви той.

Мъжагата със сламената шапка го загледа втрещено. Задъвка цигарата, капка пот се отърколи по носа му.

— Хайде, не му отказвайте! — извика един от зрителите.

Грамадният мъж се огледа. Видимо направи усилие. Усмихна се.

— Добре, съгласен съм! — отсече сухо. Взе три нови топчета от панера и ги пусна в дланите му.

— Да не му дадете фалшиви топчета! — подвикна шеговито някой от тълпата.

— Тук няма фалшиви топчета! — засегна се едрият мъж. — Всички са еднакви!

Той положи топчетата на тезгяха, дръпна монетата, хвърли я в кутията под тезгяха и тя издрънча. Звукът отекна като гръм.

Мъжът в черния костюм вдигна ръка.

— Един момент... — прекъсна го мъжагата. Обърна се отново и протегна ръка към масата. Улови буркана, обърна го и изсипа четирите топчета за пинг-понг в панера. Ръката му трепна колебливо, преди да върне обратно буркана на мястото му.

Никой вече не играеше. Всички наблюдаваха с любопитство мъжа в черно, който сега вдигаше ръката си, за да хвърли първото от поредните три топчета. То описа парабола и косо падна в същия буркан, както преди — без въобще да докосне гърлото. Подскочи един път, после се закова на място. Зрителите изръкопляскаха и закрещяха.

— Браво!

Едрият мъж потри вежди с дясната си ръка, разтърси пръсти раздражено, отръска потта.

Мъжът в черния костюм метна второто топче. То полетя, падна в буркана.

— *Чакайте!* — почти извика мъжагата.

Мъжът в черно го погледна.

— Какво правите? — попита едрият мъж.

— Хвърлям топчета за пинг-понг! — отвърна мъжът в черно.

Последва всеобщ бурен смях. Лицето на едрият мъж се зачерви още повече.

— Това го знам много добре! — възкликна той.

— Тук май има скрити огледала! — предположи някой от зрителите.

Всички отново избухнаха в смях. Обстановката се нажежаваше.

— Много *смешно!* — изрече едрият мъж. Видимо ставаше все по-раздразнен. Премести мократа цигара в другия край на устата. — Хайде, можете да *продължавате!* — каза той.

Мъжът в черния костюм хвърли третото топче за пинг-понг. Като понесено от невидима ръка, то плавно прелетя над масата и падна в буркана при другите две. Всички зрители изръкопляскаха шумно.

Едрият мъж със сламената шапка грабна от една етажерка чисто нова лъскава тенджерка под налягане и с нежелание я постави върху тезгяха. Мъжът в черно дори не я погледна. Извади нова монета от двайсет и пет цента.

— Още три топки за пинг-понг — поиска. Това беше желанието му.

Едрият мъж не му обърна внимание.

— Насам! Насам! — викаше той към другите. — Елате тука! Вкарайте топчетата за пинг-понг в бурканите!

Всеобщ ропот на неодобрение заглуши гласа му. Той се обърна ядосан.

— Всеки клиент има право само на четири опита! — изкрещя.

— Къде го пише това? — троснато запита някой.

— Такива са правилата на играта! — заоправдава се едрият мъж.

Обърна гръб на мъжа в черно и пак почука бурканите с крайчеца на бастуна.

— Елате! Насам! — отново захвана.

— Аз идвах вчера и направих *net* опита! Защо лъжеш? — надигна глас някакъв мъж.

— Това е, защото не сте спечелили нито веднъж! — отговори му един юноша.

По-голямата част от зрителите заръкопляскаха, превивайки се от смях, но други започнаха да освиркват.

— Оставете го да играе! — безапелационно се намеси басов мъжки глас. Останалите му запригласяха.

— Оставете го да играе! Какво толкова! Оставете го, нека продължи!

Мъжът със сламената шапка нервно преглътна. Огледа се наоколо, по лицето му се изписа агресивност. Внезапно той надигна ръце към небето.

— Добре, съгласен съм! Не се нервирайте толкова!

Хвърли злобен поглед към мъжа, прибра монетата. Наведе се, измъкна три топчета и ги стовари върху тезгяха. После се наклони към мъжа в черно и промърмори:

— Ако ми правите някакъв номер, във ваш интерес е да се махнете. Тази игра е честна!

Мъжът в черно впи поглед в него. Лицето му остана безизразно. Очите му изглеждаха много бледи в сравнение с кожата, която сякаш беше ощавена.

— Какво искате да кажете? — попита го просто.

— Искам да кажа, че никой не може последователно да вкара в бурканите толкова много топчета... едно след друго...

Грамадният мъж се задъхваше. Мъжът в черния омачкан костюм го стрелна многозначително с поглед.

— Сигурно е така, но аз го мога! — отвърна той в отговор.

Едрият мъж почувства как ледени тръпки пролазиха по тялото му. Направи крачка назад и видя мъжа в черно да хвърля топчетата за

пинг-понг. С всяко вкарано поредно топче в буркана, зрителите избухваха в ръкопляскания и викове „Браво!“ огласяха простора.

Едрият мъж взе един сервиз с ножове за месо от най-горната етажерка и го постави върху тезгяха така, че всички да го видят.

Отново се обърна.

— Насам! Елате! — завика. — Елате и вкарайте топчетата в бурканите! Спечелете награди!

Гласът му трепереше.

— Той иска още да играе! — обади се някой.

Мъжът със сламената шапка за сетен път се извъртя на пети. Съгледа монетата от двацет и пет цента, която мъжът в черно току-що беше оставил върху тезгяха.

— Вече няма награди! — запротестира той.

Мъжът в черния измакчкан костюм посочи с пръст останалите неща, подредени над етажерките: електрически тостер за четири филийки, късовълнов радиоприемник, бормашина с принадлежащите ѝ аксесоари и портативна пишеща машина.

— Ами онези там? — попита той.

Едрият мъж се прокашля, оправя гласа си.

— Те са само за показ, не са за продан! — изрече и потърси с поглед подкрепа.

— А това къде го пише? — извика някой от тълпата.

— Така е и толкоз! — отсече троснато мъжът със сламената шапка. Лицето му бе плувнало в пот.

— Искам да играя и да спечеля и тези награди! — заяви мъжът в черно.

— Вижте какво, *чуйте* добре... — лицето на едрият мъж се наля с кръв. — Оставете ме най-сетне на мира и се...

Той не довърши. Захълца, задави се и залитайки се препъна в масата.

Изгърва бастуна от бамбуково дърво. Лицата на зяпачите затрептяха пред очите му. Сприхавите им гласове му се сториха далечни, сякаш идваха от отвъдното. Смътно видя лицето на мъжа в черно да се отдалечава от него и да се губи в тълпата. После успя да се изправи и веднага замига на пресекулки — *ножовете за месо бяха изчезнали*.

Почти всички зрители напуснаха сергията. Останаха само двама-трима. Едрият мъж се направи, че не чува заплашителното им мърморене. Взе монетата от два̀сет и пет цента, оставена върху тезгяха и сложи три топчета за пинг-понг пред момченцето.

— Хайде, малкият, опитай къ̀смета си!

Гласът му едва̀м се чу — немо̀щен, глух и зада̀вен.

Пусна монетата от два̀сет и пет цента в кутията под тезгяха. После се подпря на стълба, притисна корема си с ръ̀це.

Цигарата падна от устата му.

— Бо̀же мой! — изстена той. Почувс̀вта как дъл̀боко отвъ̀тре остриетата на ножо̀вете го разк̀саха.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.